

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרֻשֵׁת שְׁמִינִי כ"א אָדָר שְׁנִי ה'תשפ"ד

מְקֻדָּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / רֵאשׁוֹן עִם רִשִׁי

בְּמִשְׁךְ כָּל שִׁבְעַת יָמֵי הַמְּלוּאִים, מֹשֶׁה רִבִּינוּ הִקְרִיב אֶת הַקִּרְבָּנוֹת. אֲבָל ה' לֹא הִרְאָה לִבִּנִּי יִשְׂרָאֵל שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרָה עַל הַמִּשְׁכָּן. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ עֲצוּבִים, הֵם הִרְגִּישׁוּ שֶׁה' עוֹד לֹא סָלַח לָהֶם עַל חֲטֵא הָעֵגֶל. מֹשֶׁה רִבִּינוּ אָמַר לָהֶם לֹא לְדַאֵג, הִשְׁכִּינָה תִשְׁרָה עַל הַמִּשְׁכָּן כְּאֲשֶׁר אֶהְרֹן הִכְהִין יִתְחִיל בְּעִבּוּדָה. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי לְחִנּוּכַת הַמִּשְׁכָּן, אֶהְרֹן הִקְרִיב קִרְבָּנוֹת בְּפֶעַם הָרֵאשׁוֹנָה עַל הַמִּזְבֵּחַ. מֹשֶׁה אָמַן הַכִּין אֶת הַמִּשְׁכָּן, אֲבָל כָּעַת הִגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁאֶהְרֹן וּבָנָיו יִתְחִילוּ לִהְיוֹת כֹּהֲנִים.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"א לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ק"ד – ק"ה

בְּפָרֶק ק"ד יִשְׁנֹו פָּסוּק: "מֶה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה'" יִשְׁנֹם מֵאֲמָרִים רַבִּים בַּחֲסִידוֹת שֶׁמְסַבִּירִים אֶת הַפָּסוּק הַזֶּה.

יִשְׁנֹו מֵאֲמָר מִהֶרְבֵּי הָרֶשׁ"ב שֶׁמִּתְחִיל בַּפָּסוּק הַזֶּה וּמְסַבֵּיר אוֹתוֹ וְיִשְׁנֹו סִפּוּר מֵאַחֲרָיו. פֶּעַם הָרַבִּי הָרֶשׁ"ב לָמַד עִם הָרַב מְפּוֹלְטֵבָה, הָרַב יַעֲקֹב מְרֻדְכִי בִּזְפָּאֵלוֹב. הָרַבִּי הַקּוֹדֵם הָיָה אֶזְרָא בֶן שְׁלוֹשׁ אוֹ אַרְבַּע, וְהַמָּטָה שָׁלוּ הָיְתָה בַּחֲדָר שֶׁבּוּ הֵם לָמְדוּ. ר' יַעֲקֹב מְרֻדְכִי הִסְתַּכֵּל עַל הַיָּלֵד הַיָּשׁוּן וְאָמַר שֶׁפָּנִיו הֵמְאִירוֹת מֵרֵאוֹת עַל הַקְדוּשָׁה שֶׁבּוּ. כְּאֲשֶׁר הָרַבִּי הָרֶשׁ"ב שָׁמַע אֶת הָאֲמִירָה הַזֹּאת, הוּא הִרְגִּישׁ שְׂרוּצָה לְנִשְׁק אֶת בָּנוֹ. אוּלָם עָצַר בְּעֶצְמוֹ וּבִמְקוֹם זֶה כָּתַב מֵאֲמָר בְּשֵׁם "מֶה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה'" כְּאֲשֶׁר הָרַבִּי הָרִי"צ גָּדַל, הָרַבִּי הָרֶשׁ"ב נָתַן לוֹ אֶת הַמֵּאֲמָר וְאָמַר לוֹ "זוֹהִי נְשִׁיקָה חֲסִידִית", הָרַבֶּה שְׁנִים אַחֵר כִּךָּ הוּא סִפֵּר אֶת הַסִּפּוּר.

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אֲמָרִים פָּרֶק ל"ח (כ"א אָדָר ב' שָׁנָה מַעֲוֵבֶרֶת)

מֶה יֵשׁ בְּתוֹךְ סְנִדְבִּיץ? לָחֵם וְתוֹסַפֶּת כָּלֶשֶׁה, לְמִשְׁל טוֹנָה. מִמָּה מְרַכֵּב סֵלֶט? מִשְׁנֵי דְבָרִים- יִרְקוֹת וְתַבְלִינִים. מֶה יֵשׁ בַּמָּצָה? שְׁנֵי דְבָרִים- קֶמַח וּמִים. הָאֵם אִפְשָׁר לְהַשְׁאִיר אֶחָד מִהַחֲלָקִים וְעֵדִין יִהְיֶה לָנוּ סְנִדְבִּיץ אוֹ סֵלֶט אוֹ לְהַבְדִּיל מָצָה?

ישנם מצוות שאנו יכולים לראות שיש להם שני חלקים. יש את החלק של העשייה ואת החלק של המחשבה. תפלה וברכות למשל הם כאלו. תפלה היא עבודה שבלב- אנו צריכים לחשב על מה שאנו אומרים ולהרגיש את זה. אנו צריכים להיות בכונה אמיתית. אבל ישנו חלק נוסף לתפלה- עצם אמירת המלים. אנו צריכים להשתמש בפינו כדי לומר את מילות התפלה. ועם כל זה יש בהלכה משהו מענין. אם אדם התכוון וחשב במשך כל התפלה, הסתכל באותיות וחשב שהוא אומר אותם בפני ה' – זה עדין לא נחשב לו כתפלה. אבל אם אדם אמר את מילות התפלה ללא כונה (חוץ משני מקומות שבהם צריך להתכוון) הדבר כן נחשב שהתפלל! אם שניהם חלקים של אותה מצוה, איך יכול להיות שיוצאים ידי חובה רק בקיום חלק אחד מהם? והאם החלק העקרי של התפלה איננו הכונה? האם זה כמו לומר, זה סנדביץ טונה רק בלי הלחם? זה נשמע משונה.

האדמו"ר הזקן מלמד אותנו שכונה היא עבודת הנשמה. הנשמה עוזרת לנו להתמקד מפני מה אנו מתפללים ולשם מה אנו מתפללים- זוהי כונה. אמירת המלים היא עבודת הגוף, אנו משתמשים בפה, גרון, לשון, שנים ושפתיים כדי לומר את מילות התפלה.

מהי הסבה המרכזית שנולדנו? מהי הסבה המרכזית לשמה הנשמה ירדה לעולם במקום להשאר בשמים?

הנשמה לא צריכה להתקדש עוד- היא אפלו קרובה לה' בשמים. לכן אם לא אומרים את מילות התפלה בפה, בעצם לא משתמשים בגוף לשם מצוה ולא מקדשים אותו. וזה החמצה של הכונה. הנשמה עובדת קשה ומרגישה קרוב לה', אולם זו אינה הסבה שבשבילה האדם נולד. למרות שכונה היא החלק העקרי בתפלה, אמירת המלים- מעשה- היא הכונה העקרית בחיים- המעשה הוא העקר.

היום יום / כ"א אדר ב'

אתמול למדנו שהצמח צדק ספר על מה שהמגיד אמר לאדמו"ר הזקן. שאנו צריכים להיות תמיד בחיות כמו האש שדלקה על המזבח שאסור לה להכבות. היום הצמח צדק מספר לנו שהאדמו"ר הזקן הוא כמו משה רבינו של החסידות. ה' נתן את התורה למשה והוא חלק אותה עם כל היהודים. המגיד נתן לאדמו"ר הזקן את "האש" של החסידות והאדמו"ר הזקן חלק אותה עם כל מי שלומד חסידות. כל אחד יכול ללמד יהודי אחר ולעזור לו שתבער בו "אש" – חיות. בתמורה ה' יעזור שתמיד תהיה לו חיות.

ספר המצות / מצות עשה א', לא תעשה א, עשה ב'

בספר המצוות היום נלמד את שלושת המצוות הראשונות:

1. **מצות עשה א'-** יש להאמין בה' שברא את כל העולם.
2. **מצות לא תעשה א'-** אסור לחשב שיש עוד משהו אחר שיכול להיות ה'...
3. **מצות עשה ב'-** לדעת שה' הוא אחד, כפי שאומרים בקריאת שמע

רמב"ם / הלכות יסודי התורה פרקים א', ב', ג'

כעת נתחיל ללמד את ההלכות הראשונות מספר הרמב"ם.

בפרק א' - הרמב"ם מלמד את הדבר הראשון והחשוב ביותר שיש לדעת לפני שלומדים חלק בלשון מהתורה, לדעת שיש רק ה' אחד, שהוא ברא הכל ומנהל את הכל, וששום דבר לא יכול להתקיים ללא ה'. איננו יכולים לראותו אולם יודעים שהוא תמיד נמצא שם.

בפרק ב' - לומדים איך לאהב את ה' באמת. לומדים הלכות על אהבת ה' ויראת שמים. עלינו לחשב עד כמה מיחדים כל הדברים שה' ברא בעולם ועד כמה מאשרים אנו שיש לנו את התורה הקדושה. בכל שנרבה לחשב על כך, ונלמד עוד על ה' נוכל לאהב אותו יותר ולהתנהג כפי שיהודי צריך להתנהג.

בפרק ג' - לומדים על החלל - הרמב"ם מסביר על הדרגות השונות בשמים, ירח, כוכבים וכל יתר כוכבי הלכת. הידעתם? כל הכוכבים שרים שירה לה'.

דרכי החסידות / השגחה פרטית

לפעמים אנשים כועסים מאוד. אולי מישהו עשה איזה מעשה שהם לא אוהבים, או משהו קרה שהם לא רצו שיקרה, אולי מישהו דחף אותם או האכל הטעים שהם רצו נגמר... אולי הם שכחו את שעורי הבית, או הצבע האהוב עליהם נאבד.

האדמו"ר הזקן אמר לנו שאיננו צריכים לכעוס. רק לזכר שהכל בהשגחה פרטית. אם אנו זוכרים שכל דבר שקורה זה בגלל שה' רוצה שככה יקרה, לא נתעצב אם זה לא הצליח כפי שחשבנו, אנו שמחים שזה בדרך שה' רוצה. ננסה לעשות מה שה' רוצה מאתנו שנעשה בעת.

אולי ה' רוצה שנאכל מאכל שונה, אולי שנזכר בעקבות מה שקרה לנו, לא לדחף אדם אחר, זה לא משנה אפילו אם לעולם לא ננחש את הסבה - הכל מאת ה'.